

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 727/2014-11

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 3. decembra 2014 predbežne prerokoval sťažnosť M. K., zastúpeného advokátom JUDr. Štefanom Ábelovským, Šoltésovej 2, Bratislava, vo veci namietaného porušenia jeho základných práv podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 5 ods. 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Krajského súdu v Žiline v konaní vedenom pod sp. zn. 3 T 1/1997 a postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. 1 To 7/2011 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť M. K. o d m i e t a ako oneskorene podanú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 28. októbra 2014 doručená sťažnosť M. K. (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátom JUDr. Štefanom Ábelovským, Šoltésovej 2, Bratislava, vo veci namietaného porušenia jeho základných práv podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 5 ods. 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Krajského súdu v Žiline (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom

pod sp. zn. 3 T 1/1997 a postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 1 To 7/2011.

Sťažovateľ vo svojej sťažnosti v podstatnom uviedol:

„Krajská prokuratúra v Banskej Bystrici podala Obžalobu sp. zn.: 2Kv 54/95 zo dňa 9. 1. 1997 voči môjmu klientovi mimo iných v 6. rade M. K., že v bodoch 1. až 10. obžaloby obvinení M. K. a L. K. ako verejní činitelia v úmysle spôsobiť inému škodu a zadovážiť sebe a inému neoprávnený prospech vykonávali svoju právomoc spôsobom odporujúcim zákonu a zadovážili takýmto činom sebe a inému značný prospech čím spáchali v bodoch 1. až 10. trestný čin zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 158 ods. 1 písm. a) ods. 2 písm. a) Tr. zák.

Rozsudkom Krajského súdu v Žiline sp. zn.: 3171/1997 zo dňa 12. 6. 2007 bol obžalovaný M. K. uznaný vinným, že v bode 1/ rozsudku ako verejný činiteľ v úmysle spôsobiť inému škodu a zadovážiť sebe a inému neoprávnený prospech vykonával svoju právomoc spôsobom odporujúcim zákonu a zadovážil takýmto činom seba a inému značný prospech čím spáchal trestný čin zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 158 ods. 1 písm. a), ods. 2 písm. a) Tr. zák. č. 171/2003 Z. z. a za to bol odsúdený podľa § 158 ods. 1 Tr. zák. účinného do 31. 12. 2005 s použitím § 88 a § 35 ods. 1 Tr. zák. účinného do 31. 8. 2003 na úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 2 (dvoch) rokov. Podľa § 58 ods. 1 písm. a) Tr. zák. súd obžalovanému výkon trestu odňatia slobody podmienenčne odkladá a podľa § 59 ods. 1 Tr. zák. určuje skúšobnú dobu na 5 (päť) rokov.

Na to Najvyšší súd dňa 10. 11. 1998 vydal uznesenie sp. zn.: 3 To 70/98, čím prejednal sťažnosť krajského prokurátora v Žiline, proti uzneseniu Krajského súdu v Žiline, z 11. 4. 1997, sp. zn.: 3 T 1/97 a v predmetnej veci rozhodol, že podľa § 149 ods. 1 písm. b) Tr. por. sa napadnuté uznesenie zrušuje a Krajskému súdu v Žiline sa ukladá aby o veci znovu konal a rozhodol.

Následne na to Najvyšší súd SR uznesením sp. zn.: 1 To 8/2011 zo dňa 6. 4. 2011 v trestnej veci obžalovaného P. B. a spol., pre trestný čin podvodu podľa § 250 ods. 1, ods. 3, ods. 4 Tr. zák. a iné, prejednal odvolanie krajského prokurátora v Banskej Bystrici, ktoré podal proti oslobodzujúcej časti rozsudku Krajského súdu v Žiline, sp. zn. 3 T 1/1997, zo dňa 12. júna 2007 a rozhodol tak, že podľa § 256 Tr. por. účinného do 1. januára 2006 odvolanie krajského prokurátora sa zamietá.

Uznesením NS SR sp. zn.: 1 To 7/2011 zo dňa 30. 11. 2011 vo veci obž. M. K. pre trestný čin zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 158 ods. 1 písm. a/ ods. 2 písm. a/ Tr. zák. č. 171/2003 Z. z. o odvolaní obž. M. K. proti rozsudku KS Žilina zo dňa 12. 6. 2007 sp. zn.: 3T 1/1997 rozhodol tak, že podľa § 256 Tr. por. účinného do 1. januára 2006 odvolanie obž. K. M. zamietol. ...

Konanie v predmetnej veci trvalo až 16 rokov bez toho, aby k tejto dĺžke sťažovateľ prispel svojím správaním. Sťažovateľ sa nachádzal v stave právnej neistoty. Na takúto dĺžku predmetného konania niet žiadnych rozumných dôvodov a v súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu v predmetnom konaní dochádzalo k porušeniu sťažovateľovho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov, ako aj jeho práva na prejednanie veci v primeranej lehote. “

Sťažovateľ ústavný súd požiadal aj o priznanie primeraného finančného zadosťučinenia, ktoré odôvodnil takto:

„1. Postupom súdov došlo k porušeniu niekoľkých ústavných práv sťažovateľa, ako aj k porušeniu jeho práv chránených Dohovorom.

2. Porušenie práv sťažovateľa bolo osobitne svojvoľné a hrubé.

3. Ignorácia sťažovateľa a jeho argumentov zo strany súdov na sťažovateľa doliehala osobitne nepriaznivo, nakoľko súdne konanie trvalo 16 rokov bez toho aby k tomu sťažovateľ prispel svojim konaním.

Účelom ústavnej sťažnosti je ochrana porušených Ústavou SR chránených práv (čl. 127 Ústavy SR). V danom prípade možno ochranu týchto práv dosiahnuť aspoň zmiernením (reparáciou) následkov, ktoré porušenie práv vyvolalo konštatovaním porušenia Ústavy SR a Dohovoru a priznaním primeraného zadosťučinenia v peniazoch. Ústavná sťažnosť v danom prípade je realizáciou (uplatnením) nároku na odškodnenie podľa čl. 5 ods. 5 Dohovoru a plní funkciu účinného právneho prostriedku nápravy podľa čl. 13 Dohovoru (rozsudok Súdu vo veci Kuala proti Poľsku z roku 2000).“

Vzhľadom na uvedené sťažovateľ ústavný súd požiadal, aby vydal nález, v ktorom vysloví:

„1. Krajský súd v Žiline porušil právo sťažovateľa podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ľudských práv a slobôd a čl. 48 ods. 2 Ústavy SR.

2. Najvyšší súd SR porušil právo sťažovateľa podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ľudských práv a slobôd čl. 48 ods. 2 Ústavy SR

3. Ústavný súd SR priznáva sťažovateľovi peňažnú sumu vo výške 5.000,- € ako primerané finančné zadosťučinenie za porušenie jeho základných práv podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy SR. “

II.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

V zmysle § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde sťažnosť možno podať v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu. Táto lehota sa pri opatrení alebo inom zásahu počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť.

Ústavný súd v rámci svojej rozhodovacej činnosti opakovane vyslovil právny názor, že sťažnosť podľa čl. 127 ústavy nemožno považovať za časovo neobmedzený právny prostriedok ochrany základných práv alebo slobôd (napr. I. ÚS 33/02, II. ÚS 29/02, III. ÚS 55/02, III. ÚS 62/02). Jednou zo zákonných podmienok pre jej prijatie na ďalšie konanie je jej podanie v zákonom ustanovenej lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu do základných práv alebo slobôd sťažovateľa.

Z obsahu neperfektnej sťažnosti sťažovateľa vyplýva, že k porušeniu jeho základných práv podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 5 ods. 4 dohovoru malo dôjsť postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 3 T 1/1997 a postupom najvyššieho súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 1 To 7/2011.

Podľa zistenia ústavného súdu konanie vo veci sťažovateľa bolo skončené právoplatným uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 1 To 7/2011 z 30. novembra 2011, ktoré bolo ako konečné rozhodnutie v tejto veci sťažovateľovi a aj jeho právnomu zástupcovi doručené 3. februára 2012.

Sťažnosť sťažovateľa z 24. októbra 2014 bola daná na poštovú prepravu 24. októbra 2014 (ústavnému súdu bola doručená 28. októbra 2014).

Z uvedeného je zrejmé, že sťažovateľ sa ochrany svojich už označených práv domáhal až po uplynutí lehoty uvedenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde.

Ústavný súd, preto sťažnosť sťažovateľa po jej predbežnom prerokovaní podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde odmietol ako oneskorene podanú.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 3. decembra 2014